

даджтъ парче месо или друго нѣщо, той не се хвѣрляше на него, като гладенъ вѣлкѣ, а го прѣбираше полека и прѣдпазливо. Тѣй го бѣ научилъ Павелчо, защото и той самичѣкъ бѣше такѣвъ.

Павелчо си играеше по цѣли дени съ Медора. Ту го завпрѣгаше въ своята колца и вѣрзваше всичкитѣ си играчки на единия край, а на другия седѣше и той, ту го възседаше като конѣ, обгрѣщаше го за шията и му викаше: де, вѣрви, Медоре, на напрѣдѣ

Медорѣ послушно изпълняваше всичкитѣ му заповѣди, но когато се случваше, щото нѣкой да се доближи да закачи Павелча, Медорѣ се хвѣрляше върху му съ силенъ лай. Имаше защото да обича Павелча. Веднѣжъ Медорѣ заболѣ тѣврдѣ много и домашнитѣ на Павелча намислихъ да го изгонѣтъ изъ кѣщи; тогава Павелчо се застъпи за него и мило захванъ да моли баща си да остави Медора.

— Но той е вече боленъ, нѣма да оздравѣе, ще умре, — увѣряваше го баща му.

— Не, тате, повикай доктора; може би, да го излѣкува. — Бащата исполнилъ молбата на дѣтето, повика ветеринарния докторѣ, който прѣгледа Медора, даде му цѣрове и слѣдъ нѣколко дни той оздравѣ. Отъ тогава Медорѣ станъ нераздѣленъ другарѣ на Павелча.

СКОРОПОГОВОРКА.

Прода прежда прѣприда прѣпридай Продо преждата допридай Предо преждата!